

Don Antonio Magino

weerkundig waarzegger van de Koevorder Almenak.

Er was een tied, dat boeken heilig waren
 en het gedrukte woord de waarheid sprak:
 de Biebel van de hoge, vrömde dingen,
 van het nao bestaon de Almenak.
 Zwart op wit stun daar eschreven:
 tiedstip van jaormarkt, beurdienst,
 't openen en sluten
 van de stadspoort en buten
 dat al: het wéér, veurwaarde veur het leven !

Want naost het old besef van veurtiekens en gevolgen:
 de trek van gaanzen, 't dreien van de wiend,
 en naost de bosschup, die de scheuper
 die dag in d' oeverloze locht elezen had,
 vertrouwden ze as een kiend
 op Don Magino's „oprechte prognosticatie”
 van dreugte, onweer, regenval,
 in een samme redenatie.

Al was dizze prefessor uut Bologna
 dood vanòf zestien zeuventien;
 zien kennis van 't heelal,
 de sterens die hij bestudeerde
 en de wetenschap die hij an d' universiteit doceerde
 leefde nog eeuwen deur, en sleut misschien
 nauw an bij 't olde volksvertrouwen
 in kracht en inwarking van sterens, zun en maon.
 't Gaf vastigheid an 't onzekere bestaon.

't Geleuf in wat gedrukt stiet
 hebbe wij òf ezweuren.
 De wiesheid van de natuur
 gunk allang in oens verleuren,
 de taal van wiend en regen kunne wij niet verstaon.
 Wij leest de locht niet meer; de kleuren
 van wolk en horizon hebt veur oens òf edaone.

Don Antonio Magino, ok vergeten oen legende,
 mar mensen blijft liek:
 speurt naor het onbekende,
 ontcijfert boven instrumenten stippelties en lijnen,
 in Dwingel en in Börck ontvangt ze vrömde seinen.
 Wij zuukt nog altied naor het zeker weten.
 De weerprofeten doet een old verhaal,
 weersatelieten dreit in hoger sferen
 en binnenskamers sprek De Bilt orakeltaal.

Wij weet wel beter, mar geleuft zo geern !

Marga Kool.

Tekening: Olga Bakx-A. v. G.